

Sygn. akt XI Ka 573/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Sędzia SO Arkadiusz Śmiech

protokolant: prot. Małgorzata Purc

przy udziale oskarżyciela publicznego Straży Miejskiej w Puławach Wojciecha Bernata.

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2013 r.

sprawy E. G.

obwinionej z art. 96 § 3 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 28 marca 2013r. sygn. akt II W 1326/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę obwinionej E. G. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Puławach do ponownego rozpoznania.

XI Ka 573/13

UZASADNIENIE

E. G. obwiniona została o to, że będąc właścicielem samochodu marki S. o nr rej. (...) w dniu 6 grudnia 2011 roku w P. nie dokonała obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym i nie wskazała na żądanie Straży Miejskiej w P. komu powierzyła swój pojazd do kierowania w dniu 23 października 2011 roku, to jest o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.

Sąd Rejonowy w Puławach wyrokiem z dnia 28 marca 2013 r. obwinioną E. G. uniewinnił od dokonania zarzuczonego jej czynu, kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację złożył oskarżyciel publiczny – Straż Miejska w P... Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości na niekorzyść obwinionej zarzucił wyrokowi

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj:

- art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 70 § 5 k.p.s.w. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy polegające na zaniechaniu przez Sąd podjęcia próby ustalenia okoliczności, dlaczego pozwana nie odpowiedziała na wezwanie, czy obwiniona kierowała pojazdem, czy powierzyła go innej osobie do kierowania, w szczególności biorąc pod uwagę fakt braku odpowiedzi obwinionej na kierowanie do niej wezwania oraz niestawiennictwo obwinionej na rozprawie w sytuacji, gdy Sąd zobowiązany jest do ustalenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy;

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. poprzez dokonanie błędnej oceny dowodów polegającej na dowolnym uznaniu, iż pasywna postawa obwinionej uzasadnia przyjęcie, iż obwiniona uchyła się od odpowiedzi na wezwanie do wskazania osoby, której powierzyła pojazd do kierowania z tego względu, że to ona sama mogła być osobą kierującą w sytuacji, gdy okoliczność taka nie znajduje żadnego odzwierciedlenia w dowodach zgromadzonych w postępowaniu;
- art. 74 k.p.k. w zw. z art. 20 § 1 i § 3 k.p.s.w. poprzez przyjęcie przez Sąd, iż osoba, która otrzymuje wezwanie uprawnionego organu do wskazania osoby kierującej pojazdem winna być traktowana jako strona postępowania w sprawach o wykroczenia, a w związku z tym winny przysługiwać jej uprawnienia obwinionego, w sytuacji gdy obwinionym jest osoba, przeciwko której skierowano wniosek o ukaranie;

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na ustaleniu, iż obwiniona nie popełniła zarzucanego jej czynu w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż obwiniona zaniechała wskazania na żądanie Straży Miejskiej w P., komu powierzyła swój pojazd do kierowania w dniu 23 października 2011 roku, a więc swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 k.w.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja zasługuje na uwzględnienie. Przy rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy dopuścił się nieprawidłowości, które dyskwalifikują zapadłe rozstrzygnięcie. Stanowisko Sądu orzekającego o niemożności postawienia E. G. zarzutu naruszenia art. 96 § 3 k.w. jest oczywiście błędne, a nawet niezrozumiałe. U podłoża takiego twierdzenia Sądu pierwszej instancji, jak czytamy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, legło przekonanie o nieustaleniu, czy obwiniona komukolwiek ten pojazd powierzyła. Według Sądu Rejonowego gdyby wcześniej wezwano ją na przesłuchanie i postawiono zarzut przekroczenia prędkości, to wówczas po jej ewentualnym zaprzeczeniu faktu prowadzenia pojazdu, należałoby wezwać ją do wskazania takiej osoby. (vide: druga strona uzasadnienia k. 29v.). Nie wdając się w ocenę logiczności takiego rozumowania należy stwierdzić, że dotknięte jest ono błędem faktycznym. Wniosek obwinionej o umorzenie postępowania z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela zawiera oświadczenie E. G., że **nigdy nie posiadała i obecnie nie posiada prawa jazdy, wobec czego nie mogła być kierującym pojazdem, ani uczestnikiem ruchu drogowego w dniu 23 października 2011 r.** (vide: k. 20-21 akt). Zgodnie z tym oświadczeniem obwiniona jako właścicielka pojazdu musiała go powierzyć innej osobie. Skoro na wezwanie uprawnionego organu obwiniona nie wskazała, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (nie udzieliła żadnej odpowiedzi) to postawienie jej zarzutu naruszenia art. 96 § 3 k.w. jest jak najbardziej uzasadnione. Z uwagi na zakaz orzekania wyrażony w art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w. Sąd odwoławczy, w zaistniałej sytuacji, zobligowany był uchylić zaskarżony wyrok i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Na marginesie należy podnieść, w odpowiedzi na wniosek obwinionej o umorzenie postępowania, że straż miejska nie posiadała do dnia 31 grudnia 2010 r. uprawnienia do złożenia wniosku o ukaranie za wykroczenie będące przedmiotem osądu w niniejszej sprawie. Po nowelizacji art. 17 § 3 k.p.s.w. od tego dnia takie uprawnienie już posiada (vide: wyrok SN z dnia 18 października 2011 r. w sprawie IV KK 237/11 Lex nr 1044056).

Mając na względzie zaprezentowaną motywację Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w. orzekł jak w wyroku.